

Romská rodina – základní normy chování, principy výchovy, specifika komunikace

I. Romové jako etnikum a jejich dělení

Subetnické romské skupiny na území Evropy

Romy nelze považovat za homogenní etnikum. Původní pravlast mají sice společnou (viz studijní materiál pro kurz Dějiny Romů na našem území), jejich odlišný historický a kulturní vývoj na různých místech světa má však za následek odlišnosti v tradicích, normách chování, míře integrace a přizpůsobení se okolnímu obyvatelstvu a také v jazyce. Díky odlišnému vývoji jednotlivých skupin dnes hovoříme o jednotlivých subetnických skupinách. Různé skupiny používají různá endonyma (nebo též autonoma), které lze rozdělit do několika skupin:

- antroponymum: název skupiny odvozený od termínu člověk, lidé apod. v mateřském jazyce, nebo vzniklý na základě antropologických vlastností členů skupiny. Obvykle se zachovává znění odpovídající romštině; např. finští nebo španělští Kale (rom. černí) či francouzští Manuše (rom. lidé);
- profesionum: název skupiny odvozený od profese, kterou se zabývá či termínu pro typický výrobek. Název může být odvozen z romského i místního jazyka. Obvykle se zachovává znění odpovídající romštině; např. Kalderare – původní kotláři žijící v různých zemích světa (podle rumunského caldara – kotel), obchodníci s koňmi Lovare žijící hlavně ve střední Evropě (podle maďarského ló – kůň), slovenští sběrači starého textilu patavara (podle romského patavo – hadr);
- nacionum: označení podle okolního majoritního etnika. Používá se jak znění odpovídající romštině, tak překlad do daného jazyka většiny; např. v Lotyšsku se Romové nazývají latfika Roma, maďarští Romové sami sebe nazývají ungrika Roma;
- regionum: označení registrující název místního majoritního obyvatelstva pro daný region, obvykle se nepoužívá romské označení, ale překládá se do daného jazyka

většiny; např. burgenlandští Romové žijící v Rakousku a Německu, čeští Romové žijící v minulosti na území Čech;

- další: označení, jejichž původ je nejasný. Obvykle se zachovává znění odpovídající romštině; např. němečtí Romové žijící na území střední a západní Evropy Sinti, etymologie tohoto slova je neznámá, existují nepodložené teorie, že se jedná o potomky vojvody Sindela, který přišel na území Německa v 15. století.

I když se Romové rozdělují do subetnických skupin, jsou si dobře vědomi společného endonyma Rom a společné příslušnosti k jednomu etniku. V Deklaraci romského národa z roku 2000 tak zazněla následující slova:

Jsme národem, máme stejnou tradici, stejnou kulturu, jsme stejného původu, hovoříme stejným jazykem. Nikdy jsme neusilovali o vytvoření romského státu ... obracíme se na lidstvo se žádostí, abychom se mohli prezentovat jako národ, kterým jsme ... chceme, aby byl mezi současnými oficiálně uznávanými zeměmi zastoupen i romský národ.

Různě upraveným autonymem nazývali po dlouhá staletí Romové jen sami sebe. Okolní majoritní obyvatelstvo využívalo k jejich označení výhradně exonyma, nesoucí obvykle pejorativní zabarvení (viz níže). Zmínky o správném označení etnika nebo subetnické skupiny byly vždy ojedinělé a souvisely především s vědeckým či badatelským zájmem jednotlivců.

Subetnické romské skupiny na území České republiky

V dnešní době neexistují oficiální statistiky, které by přesně vyčíslily počet Romů žijících na území České republiky. Informace získané při posledním sčítání Romů, kdy se mohli občané přihlásit k romské národnosti, jsou silně podhodnocené a nelze je považovat za reálný stav. Podle odhadů žije v dnešní době v ČR 280 – 320 tisíc Romů rozdělených do několika subetnických romských skupin. Nejpočetnější je skupina tradičně usedlých slovenských Romů (starší verze v rom. *servika Roma*, v dnešní době se používá obvykle *slovenska Roma*), potomků těch, kteří přišli do českých zemí v jedné z několika migračních skupin v průběhu 2. poloviny 20. století (viz studijní materiál pro kurz Dějiny Romů na našem území). Většina z nich pochází z území východního Slovenska a hovoří východoslovenským dialektem romštiny, menší počet z nich používá dialekt západoslovenský. Jejich počet se procentuálně odhaduje na 85% veškeré romské populace na území ČR. Značná část z nich žila pod tlakem asimilace, která způsobila ztrátu tradiční kultury. Většina v době socialistického státu

pracovala jako nekvalifikovaná pracovní síla a po roce 1990 ztratila práci, čímž se dostala do katastrofální sociální situace. V rámci této subetnické skupiny dochází k postupné integraci do většinové společnosti. Právě u ní sledujeme narůstající počet osob se středním a vysokoškolským vzděláním. Vzhledem k tomu, že se jedná o nejpočetnější subetnickou skupinu Romů v ČR, lze říci, že právě ona je určující složkou pro budoucnost Romů u nás.

Druhou nejpočetnější subetnickou skupinou jsou tzv. olašští Romové (rom. *vlachika Roma*). Potomci Romů, kteří se na území ČR dostali po 2. světové válce a až do roku 1958 žili tradičním kočovným životem, založeným nejčastěji na nejrůznějších druzích parazitování na většinové společnosti. Olašští Romové jsou známí svým nepříliš kladným postojem vůči tradičně usedlým Romům. Nahlízejí na ně s určitým despektem pramenícím ze vzájemné symbiózy usedlých Romů a místního obyvatelstva. Používají pro ně speciální označení – *Rumungri*. Původní označení Rom ungro – maďarský Rom, začali olašští Romové používat jako apelativum také vůči usedlým slovenským Romům, které s maďarskými ztotožňovali díky usedlému způsobu života. Pro tradičně kočovné Romy představovalo usazení ztrátu pravého *romipen*, což je v podstatě souhrn pravidel, chování a pocitů spojených s vědomím určité etnické příslušnosti, která by měla být vlastní každému Romovi, zkráceně romství. Rumungri podle nich *romipen* ztratili právě pro snahu o soužití s majoritou. Původní označení ze slovenského území přešlo spolu se svými nositeli do českých zemí. Zde se zažilo takovou měrou, že i samotní slovenští Romové se někdy označují za Rumungry. Olašští Romové jsou u nás považováni za nositele nejkonzervativnějších romských tradic. Z toho důvodu nepřijímají stejnou měrou a rychlostí integrační snahy majoritní společnosti, jako např. Romové slovenští. Jejich jazyk obsahuje značné množství výpůjček z rumunštiny. Procentuální počet olašských Romů v České republice se uvádí přibližně 10%.

2% Romů na území ČR tvoří Romové maďarští (rom. *ungrika Roma*), velmi často nesprávně spojovaní s Romy slovenskými. Hlavní rozdíl tvoří jazyk, který je na rozdíl od slovenských Romů ovlivněn maďarštinou. Další 2% jsou rozdělena mezi potomky moravských a českých Romů, jejichž předkové většinou zahynuli v koncentračních táborech za 2. světové války (viz studijní materiál pro kurz Dějiny Romů na našem území). Míra jejich integrace je natolik vysoká, že pro své okolí i pro Romy z jiných etnických skupin mnohdy nepředstavují nositele tradičního *romipen*. Oni sami se však za Romy považují, přestože převážná část z nich nepoužívá romštinu jako mateřský jazyk, ale zná ji spíše pasivně, někteří žijí také v interetnických manželstvích apod. Do zbývajících procenta jsou zahrnuti němečtí Sintové

(rom. *Sinti*), jejichž předky potkal za 2. světové války stejný osud jako Romy české a moravské. Na rozdíl od nich jde o dodnes poměrně uzavřenou komunitu. Jejich jazyk je do značné míry ovlivněn němčinou a výrazně se odlišuje od romštiny používané slovenskými Romy. Sinti se se svým konzervativním postojem k romipen více přibližují k olašským Romům.

Nastíněné rozdělení platilo především do přelomu tisíciletí. V době zániku hranic mezi evropskými státy došlo ke značné migraci různých subetnických romských skupin ze zahraničí a narušení tohoto ustáleného rozložení v rámci našeho státu. Počet Romů z jiných subetnických skupin však není nijak výrazný. Za zmínku stojí patrně jen zástupci různých subetnických skupin Romů z Rumunska, kteří však na našem území žijí velmi často ilegálně a bez pracovního poměru, a není proto možné jakkoliv podchytit jejich počet. Vzhledem k dnešním statistickým trendům, kdy jsou jakékoliv výzkumy zaměřené na etnicitu ovlivněny obavami z nařknutí z diskriminace, nelze přesně určit ani přesný počet Romů v ČR, ani procentuální rozvrstvení jednotlivých subetnických skupin.

Většina příslušníků majoritního obyvatelstva považuje označení Rom za novodobý výmysl související s etnoemancipací této národnostní menšiny. Je nutné si však uvědomit, že se jedná o etnonymum po dlouhá staletí evropskému obyvatelstvu neznámé. Označení cikán, cigán, gypsies, gitanos apod. bylo a zůstane exoetnonymem, tedy výrazem používaným většinovým obyvatelstvem pro označení Romů, nezářídka s pejorativním nádechem. Mnoho Romů v českém prostředí označuje sebe sama za cikány. Důvodem není skutečnost, že by tento výraz považovali za správný. Slovo cikán pro ně znamená doslovný překlad romského slova *Rom* do češtiny. Protože majoritní společnost neznala jiný termín, naučili se Romové při komunikaci s Čechy používat slovo, které považovali z celoživotní praxe za adekvátní. Romové sami vycítí, kdy je slovo cikán používáno hanlivě a kdy jej můžou považovat za synonymum k označení Romové. Při komunikaci je však současnými romisty doporučováno využívání termínu Rom – Romové. Jedinou výjimkou tvoří texty zaměřené na historii, v nichž je někdy nutno v kontextu používat cikán – cikáni.

Označení příslušníků majoritní společnosti

V opozici ke slovu Rom se s ohledem na danou situaci a vhodnost používá několik různých termínů. Kromě obvyklých opisných slovních spojení, jako např. většina, majorita, domácí či

místní obyvatelstvo, je asi nejpoužívanějším označením nerom. Slovo nerom je v dnešní době velmi hojně využíváno a dalo by se říci, že se jedná o překlad romského termínu *gadžo*, tedy osoby neromského původu. Slovenští Romové slovem *gadžo* původně označovali neromské sedláky, po 2. světové válce se tento pojem rozšířil obecně na neromy. Jiné romské subetnické skupiny proto mohou mít pro místní obyvatelstvo jiná označení než *gadžo*, např. španělští *payos* apod. Problematická je také otázka, jak vlastně termín nerom psát – existuje několik verzí: nerom, ne-Rom i Nerom. Z etnologického hlediska je poslední varianta nejnevhodnější, protože psaním velkého písmene na začátku navozuje představu, že se jedná o příslušníky jedné etnické skupiny. Právě ona je však u české a slovenské odborné veřejnosti nejčastější. Termín *gadžo* je nutné používat se stejnou rozvahou jako označení cikán či cigán. U mnohých zástupců většinové společnosti může totiž vyvolávat podobnou reakci jako slovo cikán u Romů.

II. Romská společnost

Budeme-li se držet mnoha různými způsoby dokázané skutečnosti o původu Romů, dojdeme zákonitě ke snaze srovnávat jejich modely chování s Indý. Vzdálené a rozdílné světy indické a evropské kultury způsobovaly a způsobují po staletí stále se opakující konflikty a nepochopení. Při hledání společných rysů indické a romské kultury je třeba mít na paměti, že Romové již přibližně tisíc let nežijí v indickém prostředí. Nutně muselo dojít k vzájemným vlivům a přizpůsobení.

Významným znakem indické společnosti je kastovní systém. Každý je v první řadě členem nějaké kasty – *džátí*, podle čehož řídí celý svůj život – způsob obživy, styk s jinými lidmi apod. Pozůstatky kastovního systému můžeme dodnes pozorovat u jednotlivých romských subetnických skupin v různých formách a životních situacích.

Výrazný je rezervovaný přístup tzv. olašských Romů vůči Romům tradičně usedlým. Zmiňované vztahy jsou podpořeny ještě dalšími pravidly a předpisy, jejichž kořeny lze hledat ve starobylém kastovním systému, a sledovat do dnešní doby, i když už s méně ostrými hranicemi, než tomu bylo dříve. Výrazným jevem sociální distance je např. tzv. endogamie – omezení výběru partnera na vlastní subetnickou skupinu. Dodnes jasná je např. při výběru partnerů u olašských Romů, kteří si volí životního partnera ve stejné subetnické skupině.

Překročení zásady endogamie jsou i na počátku 21. století málo početná, výjimečná a nezřídka považovaná za značné provinění vůči rodovým zvyklostem.

I v rámci usedlých Romů můžeme najít rozdělení např. na základě přístupu k výběru a úpravě jídla na *žuže Roma* (čisté) a *degeše* (nečisté, kteří jedli psí nebo koňské maso). Hranice mezi těmito skupinami je ovšem velmi těžce uchopitelná – každá ze skupin se obvykle ze svého pohledu považuje za správnou a oprávněnou používat označení *žuže*.

Pro skupinu, za jejíhož člena se daná osoba považuje, užívají Romové termín *amare Roma* (naši Romové). *Amare Roma* mohou být obyvatelé jedné sídlištní komunity, romské osady, či jedné oblasti, v níž obyvatelé z několika osad udržují mezi sebou kontakty (například jsou příbuzensky propojení, setkávají se při kolektivních obřadních sešlostech, scházejí se na poutích nebo na trzích ve spádovém městě, patří ke stejné profesní skupině). Nejširší pospolitost ohraničená výrazem *amare Roma* bývá společenství hovořící jedním jazykem (tj. blízké příbuznými subdialekty). V jak širokém významu se výraz *amare Roma* užije, záleží na kontextu a na potřebě odlišení vůči *cudza Roma* – cizí Romové. Termínem *cudza Roma* byli označováni příslušníci skupin, kteří přišli do míst, kde již Romové žili, a tím často narušili do té doby vyrovnaný vztah mezi místními obyvateli a Romy. Vztah *amare Roma* k *cudza Roma* byl proto obvykle rezervovaný, ne-li přímo nepřátelský.

Základním pilířem pro dnešní romskou společnost je na prvním místě rodina. Je to fakt potvrzený každodenním laickým pozorováním, Romy samotnými i vědeckým výzkumem. Romskou společnost můžeme mj. dělit na základě struktury po linii vertikální, tedy rodu, a horizontální, tedy rodiny.

Rod, rom. *fajta*, je široká příbuzenská skupina, do které mohou být zahrnuti členové různých endogamních nebo exogamních subetnických skupin. Do fajty tedy patří nejen nejbližší pokrevní příbuzní, ale i tety a strýcové, bratrance a sestřenice obou rodičů a všech prarodičů a jejich potomci. Každý Rom rozlišuje fajtu po otcovské linii – *pal o dad* – a mateřské linii – *pal e daj*.

Chápání i užívání termínu fajta se u Romů do určité míry kryje s pojmem *famelija*, označující rozšířenou rodinu. I zde jde o příbuzné z otcovy i matčiny strany v rozsahu čtyř až pěti generací. Rodinné povinnosti, jako účast na rodinných oslavách, svatbách a pohřbech či péče o osiřelé děti a staré osoby, jsou však závaznější pro příslušníky *pašes famelija*, bližší rodiny (doslovný překlad první rodina), než pro *dureder famelija* (doslovný překlad druhá rodina). Udržování bližších kontaktů se členy *dureder famelija* je dnes obvyklé už pouze

v rámci segregovaných romských komunit, např. ve slovenských romských osadách.

V českém prostředí se širší rodina setkává skutečně jen při výjimečných událostech, jako je např. úmrtí významné osoby.

O nukleární rodině mají Romové spíše vnitřní povědomí, její označení je obvykle totožné s označením rozšířené rodiny a nepovažují ji za samostatnou jednotku, ale její součástí. Výjimku tvoří snad jen vysoce integrovaní potomci českých a moravských Romů, kteří v současnosti žijí např. i v interetnických svazcích. V poslední době je možné regionálně zaznamenat speciální označení pro nukleární rodiny, a to buď *Romňi čhave* (dosl. žena děti), je-li mluvčím muž, nebo *Rom čhave* (dosl. muž děti), je-li mluvčí žena.

O romské rodině nelze uvažovat obecně. Skutečnost, jak rodina funguje v rámci vlastní komunity i vůči majoritnímu okolí, ovlivňují nejrůznější faktory – příslušnost k subetnické skupině, nejbližší okolí, stupeň sociální úrovně, model způsobu života a také vztah členů rodiny k vlastnímu romipen.

III. Charakteristické rysy romské rodiny

Hlavním charakteristickým rysem indické a potažmo samozřejmě tradiční romské rodiny je skutečnost, že jde o společenství lidí navzájem nerovnoprávných. Rodina se řídí přesnými pravidly, která určují nadřazené nebo podřazené postavení daného člena. Postavení jednotlivých členů romské rodiny se v průběhu jejich biologického vývoje mění. Jedinec se tak může z role nejnižše postavené propracovat (obvykle díky svému věku) až na pozici vážené osoby. Úlohy v rodině jsou přesně rozdělené na mužské a ženské. V případě, že jeden z rodičů zemře nebo chybí, nepřejdou jeho povinnosti automaticky na partnera, ale na nejbližšího příbuzného stejného pohlaví. Dnes je podobná výrazná dělba práce mezi mužem a ženou patrná např. v romských osadách na Slovensku.

Naopak evropská „demokratická“ společnost směřuje k rovnoprávnosti mezi mužem a ženou. U romské rodiny lze sice v rámci současného evropského trendu spatřovat rozpad z velkorodiny na nukleární rodinu závislý především na míře integrace do majoritní společnosti, přesto jsou paralely s tradičním indickým modelem stále patrné. Skutečnost, že Romové dodnes běžně užívají gramaticky složitých, přesně vymezuujících označení příbuzenských poměrů, ve kterých specifikují stáří (mladší – starší), pohlaví a linearitu dané osoby, dokazuje, že tyto údaje mají stále svou vypovídací hodnotu. Že posluchač si logicky

doplní k osobě, o které se hovoří, určitou očekávanou funkci a snáze pochopí význam sdělení. Příkladem může být označení pro dceru otceva staršího bratra, rom. *le dadeskere phraleskeri čhaj*.

Za další specifikum tradiční rodiny lze označit kolektivnost a soudržnost, a to v takové formě, jakou by mnohý Evropan považoval za narušení osobní svobody a práva na vlastní názor. Důraz na samostatné rozhodování je v romské rodině potlačen. Řešení problémů se odehrává v rámci společné, často i bouřlivé diskuze, ze které vyjde jedno rozhodnutí. Obvykle jde o myšlenku nejstaršího nebo nejváženějšího muže. Ostatní se s tímto závěrem diskuze ztotožní a považují jej za vlastní. Jiná či „lepší“ osobní pravda v podstatě neexistuje.

Kolektivní řešení jakéhokoliv problému má za následek hlučnost, která je Romům stereotypně velmi často vyčítána jako jedna z jejich nejnepříjemnějších vlastností. Pokud se chce jedinec nějak prosadit ve velkém množství lidí žijícím pohromadě, musí na sebe umět upozornit. Jedinou možností je překřičet všechny ostatní, proto jsou Romové často hlasitější, než připadá majoritě obvyklé. Křik zároveň představuje jistý obranný mechanismus ve společnosti, v níž si daný jedinec není příliš jistý sám sebou, připadá mu cizí a nepřátelská. Tyto pocity mohou být vystupňovány až do zvýšené agresivity. Zvýšený hlas vyvolává obvykle dojem nepřátelství a nezúčastněný pozorovatel může mít tedy pocit, že Romové se neustále jen hádají a vzájemně se nesnášejí. Bouřlivá atmosféra trvá však krátce a ještě tentýž den jsou „rozhádaní“ jedinci opět usmířeni.

Každá uzavřená komunita má svoje vnitřní pravidla. Síla jednotlivce je mizivá, v kolektivu naopak nachází člověk oporu a podporu. Pro bezpečnost celé skupiny bylo proto bezpodmínečně nutné, aby každý jedinec dodržoval jisté vnitřní zákony, týkající se nejen mezilidských vztahů, ale i pověrečných praktik, které měly chránit všechny členy před „nečistými silami“, tedy nemocemi, zlem a neštěstím v jakékoliv podobě.

Překročení zákona a následné nepotrestání viníka by znamenalo ohrožení celé skupiny. Lehčí formou trestu bylo veřejné zostuzení – např. v písni zpívané při společné zábavě (rom. *bašaviben*). Tato forma řešení sporů a prohřešků byla obvyklá u usedlých slovenských Romů.

Těžké prohřešky proti rodovému zákonu se řešily u romského soudu. Viník (rom. *prasto*, doslova znamená nečistý) byl shromážděním nejvýznamnějších členů pospolitosti souzen za porušení zákonů rituální čistoty nebo nedodržení tradičních sociálních norem. Nejtěžším trestem bylo vyloučení z komunity (rom. *prastípen*, *prastíben*). Do nemilosti

upadla celá rodina vyloučeného. V praxi to znamenalo, že se s vyloučenými nikdo nesměl bavit, pomáhat jim, jíst s nimi, nesměli se zúčastňovat společenských událostí, jako byly křtiny nebo pohřeb. Trest tak přivodil viníkovi nejen citovou frustraci, ale i bezprostřední pocit ohrožení, neboť vlastní komunita mu pomoc odmítla a od okolní majoritní společnosti ji očekávat nemohl. Z těchto důvodů bylo vyloučení vždy časově omezené. Odsouzený se obvykle musel ze své viny nějak vykoupit. Před členy soudu slíbil poslušnost a na znamení, že mu trest vypršel, se s ním členové soudu napili ze společné nádoby. V minulosti dodržovali u nás zvyk soudu a vyhoštění především kočovní Romové, známý je však i některým usedlým moravským Romům. V současnosti se s ním lze setkat u Romů olašských. Mezi provinění, kvůli kterým je možné uvrhnout jedince do vyhoštění, patří především okradení člena komunity, ženská nevěra, incest či požití zakázaného druhu masa. S rozpadem nutnosti společného soužití však sledujeme i pokles autority vnitřních nepsaných zákonů.

Při vaření jídla dodržovaly romské ženy úzkostlivě pravidla, která měla v prvotní řadě zajistit hygienu, a to i ženy kočovných Romů, u kterých to bylo jistě mnohem problematičtější, než u Romů usedlých. Obecným a dodnes udržovaným pravidlem u Romů je, že se jídlo neschovává do druhého dne. Jeho prapůvod můžeme hledat ve skutečnosti, že kočovní Romové jednak nikdy neměli dost jídla a tedy ani přebytků, jednak by eventuální zbytky nedokázali přechovat bez následků na kvalitě. Starší Romové říkají, že zbylé jídlo nakazí mulové, tedy duše zemřelých, a proto se ho už nikdo nesmí dotknout. Kdo by to udělal, mohl by na sebe přenést zlé síly, které po sobě mulové zanechávají. Zásady při vaření byly navíc rozšířeny o vazbu na rituální (ne)čistotu ženy, která pokrm připravovala. Žena je po celou dobu svého produktivního věku až po období klimakteria z důvodu opakujícího se menstruačního cyklu považovaná za nečistou. Musí proto dbát na dodržování pravidel, aby svou nečistou povahou neohrozila ostatní členy komunity. Rituální nečistota se vztahovala i na ženin oděv či vlasy. Když se žena např. dotkla cípem sukně hrnce postaveného na zemi, nebo jej překročila, jídlo v něm už nikdo nejedl, protože bylo považováno za poskvrněné. Ženskou sukni bylo totiž možné přenést nečisté síly z její majitelky. Jídlo bylo nutné chránit i před vypadnutým vlasem. Ženy musely mít vlasy pevně svázané a sčesané pod šátkem. Pokud někdo našel v jídle vlas, svoji porci již odmítl. Někdy dokonce nejedli ani ostatní, i když v jejich talíři vlas nebyl. Důvodem byla pouhá představa, že se všechno jídlo vařilo pohromadě. Pokrm upravený mimo vlastní skupinu – tedy tam, kde nebylo možno dohlížet nad dodržením všech potřebných zásad – Romové konzumovali jen v krajním případě.

Naprostu běžné v romských rodinách bez ohledu na příslušnost k subetnické skupině bylo, že pokud jakékoliv jídlo upadlo na zem, nikdo jej již nezvedal, nepoužíval ani nejedl. Důvodem bylo, že po stejné zemi chodí nečistá žena a ometá ji svojí sukní. Riziko přenosu nečistých sil se zvyšuje v samotném období menstruace. Tehdy žena nesměla vůbec na jídlo či nádobí sáhnout. Proto si členky velkorodiny vzájemně vypomáhaly a menstruuujícím družkám navařily, umyly nádobí či vypraly prádlo. V podobné pozici se nacházela matka v období šestinedělí. Při praní prádla bylo nutné dodržovat pořadí jednotlivých kusů, aby se mužské oděvy „nenakazily“ od ženských. Romské ženy nikdy nepoužívaly stejné nádoby na vaření a na praní prádla. Praním se hrnec nebo kastrol natolik pošpinil, že už jej jinak nebylo možné používat. Mnohé ženy mají dodnes přesně určený účel pro jednotlivé nádobí i v případě samotného vaření. Žena musela vařit za přísných hygienických podmínek, ale podle vzpomínek pamětníků musela mít také „čisté“ srdce. Nesměla vařit rozzlobená nebo rozhádaná, protože by svoji náladu přenesla do jídla a to by pak nebylo chutné.

Za nečisté skupiny byly považovány ty, které se živily psím, koňským nebo kočičím masem. Naopak Romové konzumující maso uhynulých zvířat nemuseli být považováni za nečisté, pokud si jídlo připravili sami tak, aby *cirdelas avri o mulaňipen, nasvalipen* – vytáhli mrtvolnost, nemoc. Pro svůj přirozený způsob smrti bylo někdy maso zdechlin považováno dokonce za čistší než maso zvířat usmrčených násilně.

Soubor nepsaných pravidel se vztahuje také na udržování pořádku ve vnitřních prostorách vlastního obydlí, při vaření i každodenní činnosti. Bez zajímavosti jistě není, že i v na pohled velmi nuzném obydlí se romské ženy snaží udržovat pořádek. Často jsou romské chatrče, domky i byty velmi zdobené, čistě upravené a ošetřované. Mnoho neromů, kteří se dostanou do romských bytů a domů, doslova žasnou nad pořádkem a přiznávají, že podobně uklízeno doma nemají. Romské ženy ze slovenských osad téměř denně drhnou koberce i podlahu. Za úpravu a stav vnitřního vybavení odpovídají ženy. V dnešní době již závisí zcela na finančních možnostech rodiny. Malé domky seskládané z nejrůznějšího materiálu neposkytují příliš prostoru a možností. Výmalba je obvykle jednoduchá, pakliže má žena dostatek fantazie a prostředků, mohou se někdy na stěnách objevit vlastní výtvary. V novodobé zástavbě je již zapojení vlastního umu a vkusu do výzdoby interiéru častější. Ženy se snaží vytvořit příjemné prostředí vnitřního zařízení instalováním malých koberečků nebo tzv. nástěnek na zdi, k překrytí starších a opotřebovaných kusů používají vlastnoručně vyrobené dečky, polštářky či přehozy. Velmi oblíbenou barvou je přitom červená, růžová,

oranžová a další jasné a výrazné odstíny. Speciálním místem v domě nebo bytě, které je v hojném počtu k vidění i v současnosti, je tzv. svatý koutek, kde mají Romové vystavené nepřeborné množství votivních sošek a obrazů, prostřídanych umělými i papírovými květy či fotografie zemřelých a vzdálených příbuzných. Tato snaha o pořádek a malebnost interiéru až neuvěřitelně kontrastuje s mnohdy neutěšeným venkovním prostředím.

V době, kdy Romové kočovali, se o likvidaci odpadků příliš nestarali. Neměli důvod, protože na jednom místě zůstávali obvykle jen krátkou dobu. Nevyprodukovali tedy takové množství odpadu, které by jejich neromskému okolí způsobovalo potíže. Ve 20. století po sobě kočovní Romové obvykle odpad zakopávali. Byl z 95% organického původu a jeho likvidace probíhala vlastně samovolně. Stejná situace byla i v osadách a segregovaných osídleních. Od 70. let 20. století se zvyšuje poměr komunálního odpadu anorganického původu a jeho likvidace je celosvětový problém. Romové mnohdy nezměnili svůj způsob likvidace odpadu. Na rozdíl od dřívější doby se však tento odpad samovolně nerozpadá, ale naopak narůstá. Zdánlivě lhostejný postoj Romů vůči nepořádku v blízkosti jejich bydliště může mít kořeny v morálním kodexu některých skupin, který odmítá nebo přímo zakazuje manipulaci s již vyhozeným odpadem (panuje u nich představa, že na odpad podobně jako na zbylé jídlo sahají nečisté síly a duše mrtvých).

Za další výrazný znak romské společnosti je označována neschopnost plánovat do budoucna, žít ze dne na den. Tuto skutečnost má na svědomí historická determinace, se kterou souvisel i zažitý ekonomický systém Romů. Základem modelu hospodaření u neromů je již po několik generací peněžitá odměna za vykonanou práci, za poslední století pak obvykle získávaná v pravidelných intervalech (měsíčně apod.). Romové za svoji práci dostávali ještě v 2. polovině 20. let nejčastěji naturálie – základní potraviny, obnošené šatstvo a boty, výjimečně pak peníze. Navykli si na absolutní absenci plánování či šetření, protože v jejich životní situaci nebylo možné. Žili ze dne na den, bez možnosti ovlivnit zítřejší příděl potravin. Doklad odlišného chápání času u Romů můžeme sledovat i v některých dialektech romštiny, které označují jediným slovem *tajsa* včerejší i zítřejší den. S příchodem komunistického režimu získali Romové nebývalou možnost každodenní práce, ovšem za měsíční výplatu. S touto skutečností se neuměli vyrovnat a obvykle získané peníze utratili během několika dnů. Zbylou dobu do další výplaty živořili, což je u mnohých rodin evidentní dodnes. Peníze znamenaly navíc prestižní postavení ve společnosti a mnoho Romů dávalo

svoji nově získanou pozici najevo tak, jak to znali ve svém dosavadním okolí – kupování masa, alkoholu a bytového zařízení, kterým mohli dát okázale najevo svoji finanční situaci.

Se závislostí na každodenním přidělu základních životních prostředků souvisela také skutečnost, že majetek všech členů komunity byl považován za společný. Materiální vybavení domácnosti v romských osadách záviselo stejně jako zásobování potravinami na vůli místního obyvatelstva, které rozhodovalo o podobě „výplaty“ Romům za práci. Starý vysloužilý kastrol získala za svoji práci žena jen málokdy. Nezřídka se tak stávalo, že některé předměty denní potřeby patřily doslova všem. Když někdo něco potřeboval, půjčil si danou věc od souseda. Pokud ji nepotřeboval, vzal si ji někdo jiný. Nikdo ji u sebe doma neschovával, nehledal, ale ani se o ni nestaral. Jakmile dosloužila, byla nahrazena jinou. Málokdy si Romové mohli dovolit koupit novou věc. Užívali proto staré opotřebované předměty získané od okolního obyvatelstva. I tento fakt přispěl jistě k nezájmu o jejich funkční stav. Vztah k vlastnímu i obecnímu majetku se v lidech vyvíjí od dětství, především starší generace Romů jej však neměla na čem uplatňovat. Rozloha obydlí (okolo 9 m²) také neumožnila větší hromadění předmětů. Romové se proto naučili nevázat se na věci denní potřeby, necítí nutnost je udržovat, a pokud doslouží, vyhodí je. Tento vztah pak nadále pokračuje, i když si Romové předměty denní potřeby pořizují za finanční prostředky.

IV. Postavení členů romské rodiny

Muž v romské rodině

Hlavou tradiční indické rodiny je muž. Srovnatelný princip funguje dodnes i u rodin romských bez ohledu na jejich subetnickou příslušnost. Pro sociální status muže je příznačný i romský termín pro český ekvivalent manželé *Rom – Romňi*, tedy muž a žena. Na území České republiky je nejvýraznější rozdílnost společenského postavení muže a ženy u olašských Romů. Muž požívá v rodině obvykle značnou úctu od ostatních členů rodiny. Muži měli za povinnost vydělávat a zabezpečit rodinu finančně, ovšem jen do určité míry. V dřívější době neměli Romové pravidelný příjem a muž přebíral zodpovědnost pouze v době, kdy měl možnost obživy. V případě, že neměl jak zajistit základní potřeby, musela se o rodinu postarat žena. Podobný postoj k zajištění obživy lze najít i u Romů kočovných.

Muži většinou nijak v domácnosti nepomáhali. Přinesli domů peníze a o jejich využití se již nestarali. Za dobrého muže platil takový, který výdělek nepropil, ale většinu předal ženě. Hlava rodiny rozhodovala o všem, co se týkalo domu nebo obydlí. Otec se spolu se syny staral, aby bylo v rámci možností vyspravené obydlí a zajištěné topivo.

Pokud se otec rodiny živil nějakým řemeslem, brával ke své práci syny, aby se jeho práci naučili sledováním nebo výpomocí. Jinak byla ale účast otce při aktivní výchově dětí minimální, představoval spíše vzor a autoritu. Do výchovy dětí zasahoval pouze ve výjimečných situacích. V českých zemích dochází k postupnému otupování ostrých hranic mezi rolí muže a ženy v rodině, v integrovaných rodinách je k vidění častější účast muže na výchově i starosti o domácnost.

V hinduistické rodině je velmi důležitá úloha syna, především z ekonomického hlediska. Proto se jeho narození vítá s mnohem větší radostí než narození dcery. Nejinak je tomu i u romských rodin. Počtem mužských potomků se jednak zvyšovala prestiž celé rodiny a jednak fyzická síla rodiny. U mužů byl dále větší předpoklad, že bude přinášet do rodiny peníze a až se ožení také novou pracovní sílu v podobě nevěsty. Syn také nemůže udělat rodině ostudu jako dcera – nemůže otěhotnět. Synové zůstávali ve většině případů u svých rodičů. Odevzdávali jim své výdělky, a to i v době, kdy už sami měli vlastní rodinu. Svě ženě začali dávat peníze, až když se úplně osamostatnili. Méně obvyklé bylo, že muž se přiznal do domu své manželky. Mohlo se tak stát z několika důvodů: rodina manžela byla sociálně slabší, ženina rodina měla zájem na posílení vlastní rodiny o dalšího muže, buď z profesních nebo prestižních důvodů, nebo byl muž sirotek. Romové si zachovali pro tuto osobu speciální označení – *pristašis*. Až na výjimečné případy měl takový zeť velice nízkou společenskou prestiž, musel dělat nejtěžší práce, někdy byl nucen brát na sebe i provinění svých švagrů a tchánů.

Mezi syny měl výsadní postavení nejstarší, *baro phral* (velký bratr). Už od dětství pomáhal rodičům s výchovou mladších sourozenců, dohlíží na ně, usměrňuje jejich chování, organizuje jejich práci, poskytuje jim ochranu při jakémkoliv napadení jinými romskými nebo neromskými dětmi, zastupuje rodiče v jejich nepřítomnosti apod. Největší zodpovědnost měl za sestry, hlídal jejich počestnost. *Baro phral* směl své mladší sourozence trestat, zakazovat a přikazovat jim. Po smrti otce převzal veškeré jeho pravomoci nejstarší bratr. Pokud byl již dospělý, matka ho obvykle poslouchala jako hlavu rodiny, a to i např. v otázce nového sňatku.

Žena v romské rodině

Pozice ženy vzhledem k muži byla, a velmi často dosud je, podřízená. V tradiční romské společnosti je hlavní úlohou ženy mateřství a hlavní životní devizou plodnost. Mnohé ženy dodnes považují za jediné svoje životní poslání rodit děti. Žena musí být především dobrou manželkou a matkou. Svému muži je povinna projevovat úctu, poslouchat ho a starat se o něj. Pokud se tak neděje, padá vina na hlavu muže, který si ženu špatně vychoval. U olašských Romů musí jít žena vždy krok za mužem (což není snaha muže ji chránit, ale pouze vyjádření druhořadého postavení ženy), nesmí nosit kalhoty, pouze sukni, ženy sedí při společenských setkání odděleně od mužů, není žádoucí, aby se vzdělávaly apod. Jednoznačnou nadřízenost dokazují muži ženám nezřídká i bitím a fyzickými tresty. Přestože je vztah založený na fyzickém či psychickém nátlaku obecně považován za patologický, mnoho romských žen je ochotno v podobném vztahu žít a obvykle jej nechápu jako něco nepatřičného. Poslušnost musí dávat žena najevo muži také naprostým zachováním věrnosti. Žena, o které se zjistí její nevěra, je v celé komunitě velmi zostuzena. Vysoce konzervativní postoj vůči nevěrné ženě lze dodnes vysledovat především u olašských Romů. Pokud je žena muži nevěrná, může ji manžel ostříhat, zbit, znetvořit obličej pořezáním apod. Za nevěru je u olašských Romů žena trestána i v případě, že je znásilněna. Je-li nevěrný muž, obvykle padá vina opět na hlavu ženy – není schopná mu vyjít vstříc a postarat se o něj, a proto musí hledat sexuální uspokojení u jině.

V Indii dcera rodiny ekonomicky velmi zatěžuje. Rodina ji vlastně vychovává pro rodinu manžela, musí jí najít vhodného ženicha. Romové mají k dcerám podobný vztah, i když např. u olašských Romů získají rodiče děvčete „náklady“ na její výchovu a výživu zpět prostřednictvím tzv. výkupného.

Určité postavení v rodině mívá *bari phen*, velká neboli nejstarší sestra. Z prvorozené dcery měly radost především matky, které v ní spatřovaly budoucí chůvu a pomocnici v domácnosti. Část každodenních povinností na ni převedly již v osmi – devíti letech. *Bari phen* se starala o všechny své mladší sourozence, pomáhala s praním, uklízením i vařením. Svě sourozence mohla v případě provinění i trestat. Nejstaršího bratra však musela respektovat, i když byl věkově mladší, než ona. K jejím povinnostem patřilo obstarávat mu ošacení v době, kdy začal vydělávat. Oplátkou jí bratr kupoval „parádu“, aby dobře reprezentovala rodinu.

Až do období první menstruace měla děvčátka relativní volnost. Při první menstruaci se z děvčátka stala dívka, z *čhajori* se stala *čhaj*. Od toho okamžiku ji vždy někdo z rodiny hlídal, aby nebyla rodině pro ostudu. Romové obvykle neuznávali svatební obřad ve smyslu, jak jej známe z majoritní společnosti. Partneři mezi sebou uzavírali slib v rámci tzv. *mangavipen*, tedy jistého veřejného slibu věrnosti. V tomto okamžiku měla mít nevěsta zachované panenství, na což se kladl značný důraz. Podle vyprávění pamětníků se ale stávalo, že děvče již ve svatební den pannou nebylo. Obvykle se však vdalo za chlapce, který ji připravil o panenství a přivedl ji do jiného stavu. V dnešní době není zachování poctivosti nevěsty rodinou ženicha požadováno. Sex před svatbou není odsuzovaný v případě, že má žena jediného partnera. Promiskuita je však stále považována za hodnou odsouzení.

Veškeré domácí práce se dcery učily pouhým odpozorováním. Matka na přímé učení nekladla důraz z důvodu, že předpokládala pozdější odchod dcery do rodiny manžela. Zde se z ní stává *bori*, romský termín označující zároveň nevěstu a snachu. Její povinnost je naučit se všechny domácí činnosti včetně vaření podle své tchýně, rom. *sastí*. Snacha musela vykonávat nejtěžší práce, starat se o celou rodinu, tedy i sourozence svého muže, někdy i jejich děti a děti tchýně. Snášela velmi často psychické ponižení i fyzické tresty. Přišla-li nová snacha mezi další snachy ve stejné rodině, chovali se k ní stejně nadřazeně, jako každý jiný člen domácnosti. Tchýně na svoji snachu pečlivě dohlížela, hlídala, aby měla neustále dost práce. Snacha musela zapomenout vše, co se ve své původní rodině naučila, a ve všem se jí podrobit. Dříve byly vztahy tchýně a snach napjaté. Jestliže v dnešní době žije mladý pár ihned samostatně, vztahy členů rodiny jsou srovnatelné s majoritní společností. Pokud žijí mladí manželé u rodičů jednoho z nich, musí počítat s výrazným omezením svých životních možností. Mezi nejčastěji uplatňované principy nadřazenosti rodičů patří odevzdávání veškerých vydělaných peněz matce.

Pozice ženy jako rodičky jí na druhou stranu zaručuje v rodině důležité postavení. Českému slovu „rodiče“ odpovídá romské sousloví *daj-dad* (matka-otec). Porod druhého nebo třetího dítěte posunuje ženu na pomyslné hierarchii z nejnižší pozice snachy na citelně snesitelnější postavení. Dokázala, že je plodná, že se o děti postará. Může si tedy založit vlastní samostatnou rodinu, ve které ona sama bude jednou vůdčí osoba, nadřazená svým snachám. Vysoký počet dětí znamenal pro rodiče jistotu, že se o ně někdo v jejich stáří postará. Proto bylo každé těhotenství ženy celou komunitou velmi vítané. Těhotné ženy jsou

ve všeobecné ochraně, každý jim musí dát, co chtějí, pomoci atd. Pokud nastávající matka nedostane jídlo, na které má chuť, dítě se trápí a může se narodit předčasně nebo žena potratí. V souvislosti s těhotnými ženami lze v romské kultuře vyzorovat různé pověry spojené s předpovědí pohlaví dítěte, vzhledem dítěte, nechtěnými fyzickými jevy apod., jejichž paralely můžeme najít i v české či moravské lidové kultuře. Romské ženy rodily (v závislosti na prostředí, ve kterém žily) ještě do 2. poloviny 20. století často doma. S porodem jim pomáhaly obvykle místní porodní báby. Pro Romy bylo vše s porodem spojené s nečistými silami, a proto si ženy vzájemně vypomáhaly jen v nejkrajnějším případě. Šestinedělí bylo tradičně považováno za období, kdy je žena nečistá. Podobně jako u jiných národů se chránili ostatní členové před kontaktem s ní i s předměty, které držela. Ne vždy však bylo v rámci romské rodiny možné podobná opatření dodržet. Žena se obvykle musela starat o starší sourozence novorozeněte. Často však nevařila a jídlo jí připravovaly sousedky nebo příbuzné.

Zvláštní pozornost byla věnována čerstvě narozenému dítěti. Ačkoliv Romové nejsou jinak nábožensky aktivní, považují křest dítěte ještě v dnešní době za nutnost. Věří, že nepokřtěné dítě je vystaveno v mnohem vyšší míře vnějšímu nebezpečí. Může jej kdokoliv uhranout, chodit k němu duše zemřelých nebo zlých bytostí, jednodušeji je napadnou nemoci. Na ochranu před uhranutím dávaly matky dětem na zápěstí červenou nitku nebo pletenou tkaničku, tzv. *indra'ori*. Červená je považovaná Romy za magickou barvu, a pokud dnes nedávají dítěti tkaničku, dbají alespoň na červenou součást oděvu. Proti nemocem a zlým silám chránily romské matky děti vložím ostrých předmětů, např. hřebenu, jehly nebo nůžek, pod peřinku či polštář.

Hlavní tíha výchovy dětí, péče o ně a o domácnost, stejně jako zajištění každodenní stravy, spočívala výhradně na matce. Žena musela obstarat základní potřeby pro rodinu, pokud její muž zrovna neměl žádný příjem. Jejich povinností bylo ale také pomáhat muži v jeho řemesle a prodávat jeho výrobky po okolních obcích a na trzích. V současné romské rodině (a to především v segregovaných romských osadách na Slovensku) jsou ženy díky své plodnosti jediným zdrojem příjmů rodiny, spočívajících ve státních sociálních dávkách.

V tradiční romské společnosti nebylo zvykem, že by muž zůstal po smrti své ženy sám. Hledal si novou ženu, která by se starala o děti. Jako první přicházely v úvahu svobodné sestry zesnulé. Byl předpoklad, že sestra se bude k dětem své sestry chovat dobře. V případě,

že ovdověla žena, nebyl další manželský svazek nutný. Žena se o děti za přispění nejstarších z nich dokázala postarat.

I dnes je schopen manžel opustit ženu, nemají-li potomky, a to nezávisle na faktu, či neplodnost je na vině. Manželství je i v současnosti nezřídka uzavíráno až v době, kdy je jasné, že žena není *jal'i*, neplodná. I v minulosti ale existovaly bezdětné romské manželské páry, které spolu žily celý život. Skutečnost, že žily mezi širší rodinou, kde bylo vždy množství dětí, jim pomáhala smířit se s vlastním osudem lépe, než je tomu dnes u mnohých bezdětných nukleárních rodin. Někdy také přijaly za svého sirotka. V případě, že neplodné manželce zemřela sestra, bylo též možné si osvojit její děti. Siroba je ovšem dodnes velmi výjimečná. O osiřelé děti se postaral obvykle někdo z rodiny, nejčastěji prarodiče nebo sestra matky.

Úctu a vážnost projevovala romská komunita až ženě po klimakteriu, kdy už není rituálně nečistá a zároveň již za svůj život posbírala tolik moudrosti, že ji může předávat dál. Staré ženy, rom. *phuri daj*, mnohdy podivínské či s výjimečnými schopnostmi, byly spojovány i s uměním provozovat magii či léčit.

Vztah mezi mužem a ženou je dodnes v romské komunitě jisté tabu, ovšem spíše na komunikační úrovni než v konání samotném. Romští rodiče a děti zaujímají dodnes tabuizovaný postoj vůči rozhovorům na téma sexuality a sexu. Zatímco ve většinových rodinách je stále obvyklejší hovořit o této stránce lidského života, u Romů se o ní mlčí, aniž by jakákoliv strana cítila nutnost cokoliv měnit. Rodiče nepoučí v žádném směru své dospívající potomky, což má za následek, že děti přivádí na svět další děti. První sexuální zkušenosti získávaly romské dívky v poměrně mladém věku, v 18. a 19. století jsou uváděny 13 – 14 leté matky. V současné době je uváděn rok prvního sexuálního zážitku u romských dospívajících v době mezi 15. a 17. rokem. Vzhledem k téměř naprosté absenci jakékoliv antikoncepce je i dnes poměrně značné procento dívek, které mají první dítě ještě před dovršením plnoletosti.

Pro mnohé Romy je velmi těžce definovatelný také samotný pojem láska. V romském jazyce je totožný výraz *te kamel* pro český ekvivalent milovat i chtít, a to nejen ve smyslu sexuálního chtíče, ale chtění obecného. Ženy si velmi často spojují lásku s projevy žárlivosti a také s fyzickým bitím (viz výše). Lásku partnerskou velmi záhy nahrazují a kompenzují láskou mateřskou.

Děti v romské rodině

Co největší počet dětí je důležitý nejen pro upevnění manželství a postavení ženy ve velkorodině, ale i pro sílu vnitřní komunity vůči vnějšímu a dříve nepřátelskému okolí. Jejich nepřítomnost je považována za veliké neštěstí a může ovlivnit stabilitu svazku. Později v životě mají velké rodiny pro rodiče i děti nesporné výhody. Rodiče budou mít větší počet blízkých příbuzných, kteří jim budou vypomáhat ve stáří, a dospělé děti budou mít po celém okolí mnoho bratrů a sester, potenciálních spojenců.

Postoj romských rodičů k vlastním dětem je bezesporu daleko bližší k postoji indických rodičů než rodičů západní kultury: dítě spí, kdy chce, jí, kdy chce, vše je mu dovoleno. Co však bylo bezvýhradně po dětech vyžadováno, byla úcta, rom. *pařiv*, vůči rodičům, starším členům komunity a v případě Romů na Slovensku i vůči místním sedlákům, kteří poskytovali Romům obživu. Dítě bylo vlastně vychováváno všemi členy komunity. Romské matky v segregovaných osadách na Slovensku obvykle příliš nezajímá, jak a kde tráví jejich dítě volný čas. Jako důvod uvádějí, že právo vychovávat dítě má každý člen komunity, proto nemusí o svém dítěti neustále vědět. Poslušnost byla prokazována pochopitelně rodičům.

Láska romských rodičů k dětem, péče o ně a systém výchovy jsou v odborné literatuře často zdůrazňovány a dokládány konkrétními vzpomínkami. Jejich projevy jsou však mnohdy zcela jiné, než je „evropský standard“. Největší rozdíl můžeme vysledovat v segregovaných romských osídleních venkovského typu (romské osady na Slovensku). Čím více přichází romská rodina do kontaktu s majoritním okolím, tím méně jsou patrné rozdíly v jejich postupech při výchově. Také Romové samotní cítí rozdíly mezi způsobem výchovy dětí u nich a u majoritní společnosti – jsou přesvědčení, že romské děti mají mnohem víc volnosti.

Tělesný kontakt novorozence s matkou, který je považován za důležitý, je u Romů velmi obvyklý, ať už pocházejí z jakéhokoliv prostředí. Malé děti jsou chovány, hlazeny, hýčkány, ovšem jen do okamžiku, dokud se nezačnou samy pohybovat. Do dnešního dne je možné spatřit v prostředí romských osad matky s nejmenšími dětmi umístěnými v plachtě na zádech, tzv. zajdě. Dítě je v přímém kontaktu s matčíným tělem (nepočítáme-li obvyklý oděv), slyší její srdce a může zde v klidu spát.

Nošení nemluvnat a batolat v plachtě na zádech má pravděpodobně více původ praktický než v uvědomění si psychologického efektu. Kolem matky se pohybuje většinou

více dětí, které vyžadují pozornost a chytají se jí za ruce. Při územním pohybu chodily ženy vedle vozů, a buď vedle sebe vedly odrostlejší děti schopné samostatné chůze, nebo nesly v rukách zavazadla. Nést dítě v náručí bylo tedy velmi nepraktické. Pokud se o dítě staraly starší sestry, nosily je buď v náručí, nebo také v plachtě na zádech. Umístění dítěte na zádech znemožňovalo ale v podstatě jakoukoliv komunikaci s batoletem. Dítě mohlo pouze pozorovat okolí a bylo odkázáno samo na sebe, své myšlenky a otázky. Ačkoliv např. v městském prostředí už matky nenesí nejmenší děti v plachtě na zádech, nevidí většina z nich mluvení na děti jako potřebné a nenavazují s nimi rozhovory. Zde je možné vysledovat výrazný rozdíl oproti evropskému systému výchovy, který je založený na aktivní výchově prostřednictvím her, povídání či čtení.

Jakmile začalo dítě chodit, jeho výchovu předala matka starším sourozencům a celému kolektivu komunity. Děti si rodové zvyklosti a vzorce chování osvojovaly prostřednictvím pozorování a napodobování. Větším dětem se rodičovská láska obvykle nijak nedává najevo. Přesto i starší děti jsou hodně fixované na rodinu a vyjadřují k ní kladný vztah.

Romské děti nezřídka nepoznají za své dětství fyzický trest, rodiče vůči nim neprosazují zákazy ani příkazy. V 2. polovině 20. století se však začali Romové blíže seznamovat s výchovnými principy většinové společnosti, do nichž spadaly i fyzické tresty. Nezřídka proto dnes potkáme romské rodiče, které své děti bijí. Obvykle jde však o okamžitou reakci na danou situaci, nikoliv setrvalý stav v podobě fyzického týrání. S poklesem sociální úrovně dochází i k úpadku vztahů rodičů k dětem.

Svět dětí a dospělých není u Romů striktně oddělen, generace vůči sobě nestojí v opozici, ale mnohé situace řeší v rámci celého kolektivu. Boj proti rodičovské autoritě v období dospívání není u romských adolescentů tak zjevný, jako v ostatní společnosti. Jejich revolta se obrací často směrem na školu jako na „gádžovskou“, a tudíž vnucovanou instituci. Velmi často je podobné vzepření se autoritě školních zařízení podporováno celou rodinou. Volná výchova dítěte způsobuje, že děti se mohou zúčastnit např. večerních oslav, v dnešní době nerušeně sledují jakékoliv pořady v televizi, jsou přítomny řešení konfliktních situací mezi dospělými apod.

Blízkost jiných osob patřila díky malým obytným prostorám ke každodenní skutečnosti, se kterou Romové vyrůstali a bez které si dodnes neumí svůj život představit. Pokud žila rodina v jednoprostorovém domku, spali všichni v jediné místnosti. Na několik

metrů čtverečních se nevešlo příliš nábytku, a proto spalo v jedné posteli více lidí pohromadě. Romové mají pro tento způsob noclehu i speciální označení – *te sovel pindral* (rom. spát nohama proti sobě).

Pod pojmem péče o dítě si obvykle představíme souhrn úkonů zajišťující zejména péči o jeho zdraví, tělesný, citový, rozumový a mravní vývoj. Romské matky se podle vlastního názoru starají o děti tím, že jim perou a vaří. Málokterá považuje za obvyklé, že si s dětmi hraje. Hračky dostávají děti zhruba do věku 8 – 10 let. Výchova pro ně tedy představuje hlavně uspokojení základních biologických potřeb dítěte.

Nepochopení a intolerance odlišného romského modelu výchovy dětí ze strany majoritní společnosti přispěly v 2. polovině 20. století v období komunistického režimu v Československu zásadní naborání tradičního rodinného systému. Snaha vyměnit jej za principy obvyklé pro většinovou společnost přinášela pouze další a další konfliktní situace. Zástupci (ale především zástupkyně) sociálních odborů jim mocensky dokazovali, že nejsou schopni se o své děti dobře postarat a jedinou možností, jak tyto chyby napravit, je odebrání dětí a svěření do ústavní péče. Rodiče na svůj zpočátku odmítavý postoj záhy rezignovali a přijali vnucovanou myšlenku o mimo rodinné péči za jedinou správnou a vhodnou. Během dvou generací nabyli pod tlakem státních úředníků přesvědčení, že dětem bude nejlépe v dětských domovech. Dalším faktem, který přispěl ke zvyšujícímu se počtu romských dětí v ústavní péči, byl rozpad tradiční velkorodiny. Tím došlo k narušení obvyklého způsobu výchovy dítěte více generacemi a větším počtem příbuzných. Osamocená matka si velmi často neuměla sama pomoci a odložit děti do dětského domova viděla jako jediné východisko. Přes všechny tyto negativní vlivy jsou romští rodiče odkládající své děti terčem odsouzení a nepochopení svých soukmenovců.

Ve výchově romských dětí objevíme mnohé momenty neslučující se s představami majoritní společnosti o tom, co je „správné“. Na jednu stranu je svět dětí a dospělých hodně oddělen a nesetkává se např. ani u společných her. Děti jsou ponechány sobě navzájem a díky tomu v nich ve velmi útlém věku vzniká pocit zodpovědnosti za mladší, který přetrvává i v dospělosti. Na druhou stranu tísnivé životní podmínky nedovolí členům rodiny jakékoliv soukromí, o které ale ve skutečnosti Romové ani příliš nestojí. Neustálý pohyb v nevyhraněné skupině, jejíž členové se mění a která vlastní dohromady všechny hračky, však utlumí již v dětství pocit nutnosti starat se o osobní majetek.

Hry jsou pro všechny děti bez rozdílu etnicity zdrojem zábavy i poučení, předávání si informací. Romské děti mají nezávisle na prostředí v největší oblibě pohybové hry. Pravidla jsou velmi jednoduchá, zahájení hry není obvykle spojeno s rozpočítáváním. Nutno zdůraznit, že mezi romskými dětmi dochází mnohem méně k hádkám o pravidla, o to, zda byla splněna, či o to, kdo bude mít v rámci hry jakou úlohu. Vše probíhá spíše ve vstřícném duchu, starší si jen výjimečně přivlastňují právo rozhodovat, jaká hra a za jakých podmínek se bude hrát. Děti se netouží v rámci hry nijak prosadit a dokázat ostatním, že jsou lepší, což jistě souvisí s celkovou kolektivní atmosférou rodiny. Romské děti nevyhledávají jen určité jedince, se kterými by si pohráli, i když dělení na děvčata a chlapce lze sledovat již od osmi devíti let.

Děti ve vesnickém prostředí žijí obvykle na nižší sociální úrovni, než děti z měst. Vyrůstají v prostředí, kde mají neustálý nedostatek herních prostředků, a musí si proto pomáhat svojí představivostí a tím, co mají po ruce. Dokážou využít předměty, o které by dítě z města nejevilo zájem. Mezi dětmi ze slovenských osad jsem dokonce zaznamenala v jiném prostředí již neexistující zábavu honění obruče, samozřejmě v modifikované podobě – místo obruče používaly děti staré pneumatiky nebo kola z dětských jízdních prostředků. V dětské fantazii představuje zmačkaná PET-láhev míč a obal od elektrického kabelu švihadlo. Zajímavé je, že romská děvčátka si příliš nehrají s panenkami. Místo nich mají totiž skutečné živé malé sourozence a nepotřebují proto hračku, na které si úlohu matky „nacvičují“.

Děti žijící v městské aglomeraci se již v mnohém vyrovnaly ostatním svým vrstevníkům. Vlastní balóny, jízdní kola, skateboardy, hračky na pískoviště i panenky s oblečením. I u nich je patrná menší starostlivost o vlastní hračky, ale každé z dětí už má povědomí o majiteli. Pohyb ve venkovních prostorách je méně obvyklý jako pro děti z osad, už z toho důvodu, že se v jejich okolí nenachází mnoho míst na hraní a sportování. Mezi městskými romskými dětmi se objevuje častěji výběr partnerů pro hru, který závisí především na vztazích jednotlivých rodin a rodů.

Nezávisle na prostředí, ve kterém děti vyrůstají, téměř úplně chybí hry podporující soustředění, trpělivost a přemýšlení, např. deskové či tvořivé hry. V minimální míře znají romské děti karetní hry, jejichž pravidla jsou však velmi triviální a základem je obvykle sázení a výhra spojená s náhodou.

Spojíme-li dohromady odlišný přístup romských rodičů k výchově a komunikaci s dětmi se zjištěními o herním repertoáru dětí, můžeme mnohem snadněji pochopit

neúspěch romských dětí doprovázející školní docházku a mizivou šanci zařazení do majoritní společnosti. Jejich dětství se skutečně v mnohém odlišuje od průměrného českého dítěte. Rodiče jim nepřikazují, nezakazují, nevysvětlují, neznají odkládání požitku jako součást odměny. Typické pro vyrůstání v předškolním věku je značná fixace na matku a sourozence a existence v rámci kolektivu, který je nadřazen jedinci. Při vstupu na základní školu se dítě setkává s množstvím pro něj neuvěřitelných a nepochopitelných situací – je vytrženo z domácího prostředí, nuceno k samostatné práci, soustředění se na jeden úkol, používání jiného jazyka než mateřského, nemůže si vzít, co chce, mluvit, kdy chce atd. Na základě toho se pak mnohým pedagogům ve srovnání s jinak vyciňovanými dětmi neromskými jeví jako nezvladatelné, nevychované či retardované.

V odlišnosti romské a neromské kultury tkví kořen následného neúspěchu dítěte ve škole, kvůli kterému se uzavře vůči vzdělání i vůči majoritní společnosti, která je původcem školní výuky. Dokud si neromská společnost neuvědomí odlišnost „startovací čáry“ romských a neromských dětí, nedojde v několika nejbližších generacích k tolik požadované a očekávané integraci.

V. Specifika komunikace s Romy

Odlíšné normy chování a způsob výchovy v rámci české a romské kultury má za následek, že při vzájemné komunikaci dochází někdy k nedorozuměním a konfliktům. Stačilo by přitom zbavit se na obou stranách etnocentrického pohledu na danou situaci. Nutno podotknout, že Romové zvyklí žít jako menšina a řídit se více či méně pravidly většiny se (zcela překvapivě) dokážou při komunikaci přizpůsobit mnohem více, než zástupci české společnosti. Úředník, pedagog, sociální pracovník i běžný občan se dostává při jednání s Romy do situací, které nedokáže pochopit, protože nezná postoj druhé strany. Prostřednictvím následujících řádků si představíme základní problémy, které mohou nastat, chceme-li se z jakéhokoliv důvodu setkat s Romy a vést s nimi dialog.

První těžkosti mohou nastat již před samotným řešením daného problému. Romové jsou ochotni dohodnout si setkání na určitý den a hodinu. Pokud se však vyskytne cokoli, čemu chce nebo musí dát přednost, neváhá schůzku jednostranně zrušit. Ve většině případů přitom skutečnost nepovažuje za nutnou oznámit tazateli. Jeho přístup nepramení z jakéhokoliv neúcty, ignorace či neochoty, pouze vychází z odlišného postoje k času. Nejedná

se ani o nezodpovědnost, jak je neromská většina obvykle přesvědčena. Rom vychází z předpokladu, že danou věc bylo třeba bezodkladně vyřídit a každý situaci pochopí. Ať už se jedná o návštěvu, pohlídání dítěte, či nákup. Termín schůzku je tak možné domlouvat několikrát bez požadovaného výsledného efektu. Romové velmi často projevují počáteční nedůvěru k zástupcům většinové společnosti, které nezná osobně. Tento rezervovaný přístup založený na etnické odlišnosti je možné odstranit např. tím, že se první schůzka uskuteční za přítomnosti člověka, v němž mají důvěru obě strany. Při ideálním řešení by se mohlo dát zajistit, aby dialog s Romem vedl opět Rom. Zde je však nutné dbát na to, aby oba pocházeli ze stejné subetnické skupiny.

Neznalou osobu by mohl Rom překvapit již při otevření dveří a prvním kontaktu. Podávání ruky na pozdrav tak obvyklé u většinové společnosti je zejména pro starší Romy nemilá záležitost. V tradiční romské komunitě si podávali ruce jen muži a ve výjimečných příležitostech, žena muži ruku v podstatě nikdy nepodala. Bylo by to považované za neslušné až vyzývavé.

Mladým lidem nezřídka starší Romové tykají. Nejde o vyjádření neúcty vzhledem k věku ani neúcty Roma k neromovi. Jedná se o zvyk dodnes udržovaný v komunikaci v romštině a užívaný i při rozhovoru v jiném jazyce. Zatímco v českém prostředí je kritériem pro tykání a vykání známost, v romštině je tímto kritériem stáří. Tradičně tedy starší osoby tykaly mladším, a to i neznámým, zatímco mladší osoby starším vykaly. Mohly to být i osoby blízké z rodiny. Vrstevníci si mezi sebou tykají. Hovoří-li Rom o starší, velmi vážené osobě, případně o zesnulém, hovoří o ní v třetí osobě množného čísla.

Především u starší generace může romský protějšek projevit nedůvěru nejen z důvodu jiné etnické příslušnosti, ale i z důvodu pohlaví tazatele. Postoj souvisí hlavně se zakořeněným a stále živým jasně vedoucím postavením muže v rodině a podřízenější pozicí ženy a dětí (viz výše). Může se proto stát, že muž bude mít jisté výhrady, pokud bude nucen hovořit se ženou. Romská žena se pak nikdy nesvěří muži se svými myšlenkami tak otevřeně, jako ženě, o níž je přesvědčena, že se do jejich pocitů vžije jednodušeji. V tomto případě je odlišná etnická příslušnost obou stran naopak výhodou. Romové chápou, že svět muže a ženy má u majority v leckterých směrech jiná pravidla, a především muži se jim bez větších problémů přizpůsobí. U současných třicátníků se rozdíl mezi pohlavím při rozhovoru obvykle stírají a roli hrají především sympatie a ochota komunikovat na obou stranách.

Stejnou roli jako pohlaví hraje i věkový rozdíl mezi oběma stranami. Opět jsou více rezervované romské ženy. U Romů je obvyklá vysoká úcta ke starším lidem, spojená s předpokladem, že starší předávají své zkušenosti formou dobrých a správných rad mladším. Je-li Rom starší než tazatel, má občas tendence poučovat a považovat svoje názory za neomylné. Předpokládá, že mladší se jeho názoru podřídí, ba dokonce jej přijme za svůj. Zmíněný postoj se umocňuje v případě, že tazatel je romského původu.

Pro širokou romskou rodinu je typické společné rozhodování o problému (viz výše), a to je hlavní důvod, proč schůzky nebo návštěvy úřadů probíhají obvykle za početné podpory příbuzných. Pokud chce pedagog hovořit pouze s jedním rodičem, nezbyvá mu, než na svém názoru trvat nebo ustoupit za cenu toho, že se pak např. od matky nedozví její osobní názor, ale názor vedoucí osoby v rodině – muže.

Při návštěvě v domácím prostředí se může neromský tazatel dostat do neobvyklých a pro něj neznámých situací. Přizpůsobení se ze strany neromů je v takovém případě žádoucí a vysoce přínosné. Bohužel ve většině případů je prakticky nemožné a trvá mnoho let, než si člověk vycvokává k dodržování etických norem běžných v rámci vlastního etnika zvykne automaticky se vstupem do romské rodiny „žít jiný život“.

Přijmout příslovečné pohostinství Romů, které ale není v dnešní době zas až tak úzkostlivě dodržováno, není na první pohled nijak složité. Odmítat občerstvení v romských rodinách je naopak silně kontraproduktivní. S konzumací jídla a pití však na neromské strážníky číhají jisté nástrahy. Romové mají tendenci předvést svoji sociální i finanční úroveň velkým výběrem různých potravin, nejčastěji masných výrobků, uzenin, produktů studené kuchyně, pochutin, slazených limonád a alkoholických nápojů. Do nepříjemných problémů se tak mohou dostat např. vegetariáni, abstinenti apod.

Děti českých rodičů od malička slyší, že slušností je poděkovat a poprosit. Romové však mezi sebou díky a prosby nepoužívají. Sdílení společného jak po stránce duševní, tak i materiální, je jedna z nejvýraznějších složek romského kulturního vzorce. V zásadě darující počítá s tím, že kdokoliv pro něj bez přemýšlení něco podobného v případě potřeby udělá také. Romské slovo *te mangel* lze přeložit jednak jako prosit a jednak jako žebrot. V případě obvyklé prosby týkající se denního života používají nejčastěji Romové místo českého prosím slůvko *ča*, což v doslovném překladu znamená jen, trochu. Českou větu „Dej mi, prosím, chleba“ tedy přeloží do romštiny *de ča man maro*. Podobnou funkci přebírá např. přítomný podmiňovací způsob. Květnaté prosby, užívané dříve např. při žádostech o nevěstu nebo

usmiřování jednotlivců, z českého prostředí již patrně vymizely. Jedná se o podobné obraty jako *čarav tro vod'ori* (lížu tvoji dušičku). Romové však v určitých situacích neváhají použít ani ustálené frazeologické termíny pro české posluchače nepochopitelné a nepřijatelné, jako např. *čav tire pele* (jím tvoje varlata). Podobně prvotní význam slova *te palikerel* je zdravít, teprve v posledních desetiletích 20. století se rozšířil význam také o český ekvivalent děkuji. Při komunikaci s neromy jsou především lidé mladší čtyřiceti let zvyklí poděkovat a poprosit, jak to od nich vyžaduje většinová společnost. Pokud se však neromský návštěvník naučí, že za pohostinství nemusí vyjadřovat vděčnost, stoupne na pomyslném žebříčku lidských hodnot u romského hostitele o něco výš.

Jistý pocit méněcennosti, po staletí vypěstovaný většinovým okolím, Romové mnohdy kompenzují přeháněním a záměrným uváděním nepravdivých údajů. Z jejich hlediska nejde v podstatě ani o lhaní, pouze upravování skutečnosti k domnělému obrazu neromského posluchače. Romové jsou přesvědčeni, že je lepší říct to, co chce posluchač slyšet, než neupravenou pravdu.

Pro každého je vždy ideální situace taková, kdy smí mluvit mateřským jazykem, popřípadě nářečím, které je mu vlastní. U Romů by tedy bylo nejlepší vést rozhovor v romštině. Zde pochopitelně zástupci většiny narazí na nepřekonatelnou bariéru – neznalost romštiny. Nejvhodnější je samozřejmě se jazyk naučit. Pro Čechy je však romština poměrně obtížná a hovořit jí je ještě složitější. Zvládnutí základní gramatiky a slovní zásoby pomůže předejít určitým nedorozuměním.

Pokud respondent nehovoří svým mateřským jazykem, může se stát, že z něj některá slova nebo části vět nepřeloží správně. V horším případě se rozhodne raději myšlenku neprezentovat, aby se „neztrapnil“.

Příkladů vzájemného nepochopení plynoucího z rozdílných mateřských jazyků je jistě mnoho. Důvodem je tzv. romský etnolekt češtiny. *Specificky etnolektní slovní zásoba* sestává z lexikálních přejímek z původních jazyků a ze sémantických a gramatických kalků, které jsou čtenější než přejímky.

Sémantické kalkování je změna sémantického pole pojmenovací jednotky v přejatém jazyce způsobená vlivem odlišného sémantického pole dané pojmenovací jednotky z původního jazyka. V etnolektu se vyskytují dva typy vychýlení podle povahy sémantického rozdílu – změna významu či rozšíření významu. Často dochází k oběma sémantickým posunům zároveň. Například v případě romského slova *kher*, překládaného mluvčími do

češtiny jako dům, byt a někdy i pokoj. Romské sloveso *te čhinel* znamená v doslovném překladu jednak hodit (házet) nebo lít (nalít, polít), takže vypravěč může použít např. obrat „házeli na něj vodu“.

Gramatickým nebo částečným gramatickým kalkováním vznikly pojmenovací jednotky, jejichž jazykové realizace odrážejí nebo částečně odrážejí sémanticko-gramatickou formu jejich protějšků z původního jazyka. Jedná se tedy o pojmenovací jednotky vytvořené překladem struktury, resp. překladem části struktury původního výrazu. Při úplném násilném překladu může dojít ze strany posluchače k naprostému nepochopení. Příkladem je otázka *So tuke hin?*, kterou se Romové ujišťují o příbuzenském vztahu jisté osoby s dotazovaným. Doslovný překlad Co ti je? nese v českém jazyce naprosto jinou informaci.

Orientaci v romské rodině znesnadňuje tzv. *romano nav*, romské jméno. Jedná se o jméno přisouzené jedinci rodinou nebo komunitou. Oficiální jména jsou v romské komunitě často velmi rychle zapomenuta a vyměněna za vlastní. Nemusí se ani jednat o jména odlišná od běžných uvedených v kalendáři – Miroslav mohl být Miloš, Růžena Hela, Antonín Ruda apod. Romské jméno se v tradičních romských komunitách uplatňovalo také jako *aver nav*, jiné jméno, které mělo svého nositele chránit před nemocemi a zlými silami. Jiné jméno může být jednak křestní jméno, ale i přezdívka. Přezdívky se dávají až v průběhu života, mohou se měnit i dědit. Vyjadřují nějakou vlastnost nositele, podobnost se známými osobnostmi nebo vzpomínku na nějakou událost s danou osobou spojenou.

Použitá a doporučená literatura

- BOŘKOVCOVÁ, M.: Romský etnolekt češtiny. Případová studie. Praha: Signeta, 2006.
- DANIELOVÁ, H. (ed.): Paměti romských žen. Kořeny I. Brno: Muzeum romské kultury, o. p. s., 2002.
- FUJDA, M. – KLOCOVÁ, E. – KUNDT, R. (eds.): Identity v konfrontaci. Multikulturní výchova pro učitele/učitelky SŠ a ZŠ. Brno: Masarykova univerzita, 2011.
- HÁBOVČÍKOVÁ, B. – HÁBOVČÍK, O. (eds.): Rómska rodina a škola v multikultúrnom priestore. I. časť. Nitra: Univerzita Konštantína Filozofa v Nitre, Pedagogická fakulta, katedra rómskej kultúry a Kultúrne združenie národností a etnik Slovenskej republiky 1998.
- HOLOMEK, A. – HÜBSCHMANNOVÁ, M. (ed.): O mém životě, kdybych měl mluvit, tak by to byl román. Romano džaniben, 2005, č. ňilaj, s. 29–39.

HORVÁTHOVÁ, J.: Meziválečné zastavení mezi Romy v českých zemích (aneb tušení souvislostí). Romano džaniben, 2005, č. jevend, s. 63–84.

HORVÁTHOVÁ, J. (ed.): Memoáry romských žen. Karolína – cesta životem v cikánském voze. Karolína Kozáková. Brno: Muzeum romské kultury v Brně, o. p. s., 2004.

HORVÁTHOVÁ, J. (ed.): Memoáry romských žen. Elina – sága rodu Holomků. Elina Machálková. Brno: Muzeum romské kultury v Brně, o. p. s., 2004.

HÜBSCHMANNOVÁ, M.: Šaj pes dovakeras. Můžeme se domluvit. Olomouc: Vydavatelství Univerzity Palackého, 1995.

KALEJA, M. – KNEJP, J. (eds.): Mluvme o Romech. Aven vakeras pal o Roma. Ostrava: Ostravská univerzita, 2009.

LACKOVÁ, E.: Narodila jsem se pod šťastnou hvězdou. Praha: Triáda, 1997.

MARUŠIAKOVÁ, J.: Rodinný život valašských Cigánov na Slovensku a jeho vývinové tendencie. Slovenský národopis 34, 1986, č. 4, s. 609–631.

O ROMA VAKEREN PAL E FAMELIJA. ROMA VEKEREN UPRAL O ČALÁDO. E ROM VORBIN PA ČALÁDO. Výpovědi o rodině v komunitě slovenských, maďarských a olašských Romů. Romano džaniben 3, 1996, č. 1–2, s. 3–12.

POLÁKOVÁ, E. (ed.): Postavenie a rola rómskej ženy v spoločnosti. Svazek II. Štúdie. Trnava: Fakulta masmediálnej komunikácie UCM Trnava, 2005.

POLÁKOVÁ, J.: Romská společnost, rodina a dítě. In: Novotný, Z. (ed.): Romové mezi námi. Děti závislých matek. Sborník příspěvků. II. Národní kongres sociální pediatrie. Ostrava: Dětské centrum Domeček, p.o., Ostrava a Společnost sociální pediatrie ČLS JEP, 2009, s. 15–23.

POLÁKOVÁ, J.: Hry a hračky romských dětí. Národopisná revue 20, 2010, č. 3, s. 172–184.

POLÁKOVÁ, J. – DANIELOVÁ, H.: Kořeny – genderový výzkum zaměřený na romské ženy. Národopisná revue 15, 2005, č. 2, s. 105–109.

STOJKA, P. – PIVOŇ, R.: Náš život/Amáro trajó. Bratislava: SD studio, 2003.

ŠEBKOVÁ, H. a kol.: Úloha nejstaršího syna v romské rodině. Romano džaniben 3, 1996, č. 1–2, s. 52–57.

ŠVINGALOVÁ, D. – KOTLÁR, M. (eds.): Sborník příspěvků: Multikulturalita a menšiny v evropském kontextu. Liberec: Liberecké romské sdružení, 2009.

ROMANO DŽANIBEN 3, 1996, č. 1–2.

ROMŠTÍ RODIČE DŘÍVE A DNES. Romano džaniben 9, 2002, č. 1–2, s. 6–25.

ŠARKÖZI, M.: Miri familija – Moje rodina. Romano džaniben 2, 1995, č. 1–2, s. 79–88.

ŠARKÖZI, M.: Miri familija II – Můj život II. Romano džaniben 2, 1995, č. 3, s. 49–53.

ŽLNAYOVÁ, E. a kol.: Postavenie a úloha ženy-matky a muža-otca v rómskej rodine. Romano džaniben 3, 1996, č. 1–2, s. 29–41.